

stand til at udvilde sig, at tage Bestemmelse om at holde Strømmen aaben i saa høj Grad som muligt. Det er der ganske vist ogsaa Bestemmelser om i Lovforslaget. Der er Regler for, hvorledes private maa spærre i Strømmen, sætte Garn og saa fremdeles. Men der er ikke noget særligt Tilsyn med den Ting. Private Folt kunne som Regel bære sig ad i Strømmen, som de ville. Gaar der store Flokke af værdifulde Fisk op i Strømmen, f. Eks. Hælt, har man det Syn, at private Folt i den Tid spærre Strømmen paa den mest sindrige Maade, saa at en Hælt maa have mere end almindelig — ja, hvad skal jeg sige — Konduite for at slippe forbi. Det har Hæltene nu for Resten ogsaa. Den er en meget snedig Fisk til at slippe forbi. Det er morsomt at se, hvorledes den kan staa og lege med Galen og undersøge Garnet fra den ene Side af Strømmen til den anden. Er der det mindste Hul i Garnet, gaa de i Flok derigennem, den ene med Hovedet ved den andens Hale. Men at den skal være mere udpekuleret end et Menneske, vil være for meget forlangt, og den bliver netop ødelagt i den Tid, den lægger sin Rogn i Strømmen, medens Fiskerne, som kun tage den i Fjordene, hvor der slet ikke er nogen Fare ved at tage den, fordi den gaar op i Strømmen for at lægge sin Rogn, ere afstaaerne fra at tage den i den Tid. Der staar ganske vist en Bestemmelse om, at Strømmen skal staa aaben til en vis Grad; men man har slet ingen Kontrol dermed. Den højtærede Minister kan sige, at vi have Sognekogderne og Politimestrene, og at man kan melde de Folt, der spærre Strømmene; men det fører ingen Ting til, der er ingen, der synes, han har Ret til at gøre det. Faktum er, at Strømmene i Virkeligheden blive spærrede, og en stor Mængde hngledygtig Fisk bliver ødelagt der meget mere end ude i Fjordene. Vil man, som sagt, endelig gøre noget for at faa denne Fiskebestand, som er omtalt i § 58, til frit at hngle, tror jeg hellere, man skulde forlade Fredningstiden og jørge for at faa et virksomt Tilsyn med, at Strømmene aabnes. Saa vilde de kunne faa Lov at hngle i Fred, og saa vilde Fiskebestanden kunne udvilde sig, uden at de egentlige Fiskere toge nogen Stade derved.

Det var de væsentligste af de Ting, jeg ønskede at omtale ved denne første Behandling. Jeg kunde dog nok endnu have Øyst til, inden jeg slutter, at pege paa et Forhold, som er omtalt i § 9. Det er angaaende Fiskernes Afgang til Strandbredden, til at faa sig Jord udlagt til at tørre Garn med videre. Fiskerne ere henvisste til for at

faa sig saadan Strandbred udlagt, da paa deres Bekostning at faa en Kendelse af Strandhysmænd eller Landvæsenkommis-sion efter Reglerne i Lov af 23de Januar 1862. Men det er jo ikke nogen billig Maade for Fiskerne, og da de som Regel ere uformuende Folt, vil jeg henstille til den højtærede Minister og det kommende Udvalg, om det ikke skulde være muligt at faa det ordnet saaledes, at Fiskerne kunne komme billigere til denne Afgang. Maaſte dog Kommunalbestyrelsen eller det offentlige i det hele taget kunde tage Del i Omskostninger, saa at det kunde blive dem noget lettere at faa en saadan Strandbred udvist, thi en Tørringsplads og et Sted, hvor de kunne bøde deres Garn, er dem meget nødvendig. Jeg ved nok, at det mangfoldige Steder ikke gaar saa strengt til, at Befolkningen paa mange Steder er villig til at lade Fiskerne afbenytte deres Jord, og paa den Egn, jeg er fra, ser jeg aldrig nogen formene Fiskerne endogsaa at bruge store Engstrækninger dertil; men jeg ved, at der er flere Steder her i Landet, hvor man er meget striks med den Ting, hvor en enkelt Mand kan eje endogsaa store Strækninger af Stranden og kan formene Fiskerne Afgang til den. Paa saadanne Steder, hvor det er vanskeligt at faa Tørringsplads, mener jeg, at man saa meget som muligt bør lade dem Afgang dertil og ikke gøre dem det saa bekosteligt og besværligt, som det er gjort dem i det foreliggende Forslag.

N. Nielsen: Jeg skal ligesom den ærede foregaaende Taler gaa lige løs paa de Punkter, som særlig interessere mig, men jeg vil dog til Indledning bemærke, at det maa være Opgaven ved Lovarbejder af den Art som det foreliggende at lade det paa-gældende Ethvert saa meget som muligt. So færre Forbud og Baand desto bedre, og derfor altsaa ikke andre Forbudsbestemmelser end de, der ifølge Forholdenes Natur ere absolut nødvendige. Hvad angaar Fiskenes Maal og altsaa ogsaa Garnets Maftevidde, kan der jo være forskellige Meninger om, hvorvidt det i Forslaget trufne er det rette eller ikke. For de Fiskeres Vedkommende, som jeg særlig her repræsenterer, nemlig en Del af Simsfjordsfiskerne, kan jeg sige, at de føle sig tilfredse med de foreslaaede Maalbestemmelser og den foreslaaede Maftevidde. Derimod er der nogen Anledning til at standse ved § 22 i Kap. 2, som indeholder de særlige Bestemmelser for Fiskeriet i Simsfjorden. Deri bestemmes, at Garnet skulde bindes saaledes, at naar Skælden sættes i Masken, skulde Garnet kunne gaa over